

Γυναικείος Ποιητικός λόγος

Όταν η γυναίκα κατακτήσει το δικαίωμα στο λόγο, που πάντα διέθετε ο άνδρας, ο λόγος της μπορεί να είναι λόγος μεγάλης ποιητικής ευαισθησίας κι η γυναίκα ποιήτρια. Αυτό όταν η φωνή της δεν χαθεί μέσα στις ανδρικές φωνές, ενώ προσπαθεί γεμάτη αγωνία ν' αποδείξει τη γυναικεία της ταυτότητα. Ότι είναι «πραγματική γυναίκα» ότι «αγαπά» και «δεν μπορεί να πει τίποτ' άλλο, πιο βαθύ, πιο απλό, πιο μεγάλο» και ο καλός της να την πάρει για στρώμα, «για να σβήσει σ' αυτήν τη φωτιά του» που εκείνη του άναψε και γι' αυτό είναι «πραγματική» γυναίκα.

Αρχίζει τότε να μην «ανήκει», να μην υπάρχει μόνο για να «θαυμάζει», «να σέβεται» και «ν' αγαπά». (Ζωή Καρέλη), παύει να είναι κλεισμένη «ασφαλής» σε στενά σπίτια.

Με μικρά παράθυρα
που βλέπουν σε μικρά παράθυρα
που βλέπουν σε παράθυρα (Γωλίνα Παμπούδη)

ακούγονται από πολλές γυναικείες φωνές, ποιήματα συγκεντρώνονται και φροντίζονται από γυναίκες πάλι, δεν είναι πάντα λυρικά και τρυφερά. Μιλούνε για τις γυναίκες, το σώμα τους και την ψυχή τους, για την εγκυμοσύνη και τη γέννα, για το σπίτι, τους γιουούς τους και τις κόρες, για τη φύση που καταπιέζεται και ρημάζεται σαν γυναίκα, για τη μοναξιά και τον έρωτα και για όλα όσα σημαίνει νάσαι γυναίκα σ' έναν κόσμο ανδρικό.

Ο λόγος αυτός συναισθηματικός και πολιτικός μαζί είναι ο ποιητικός λόγος του φεμινισμού

Έλια Κολοκυθά

Για το γάμο

Μη με κλειδώνεις σ' ένα γάμο φυλακή
Θέλω το γάμο συναπάντημα

Σου μίλησα για το πράσινο φως του Μάη

το πέπλο της σιωπής
πεσμένο στο πάρκο αργά

Το Σάββατο τ' απόγευμα, σκιές
που μάκρυναν, κρύος
αέρας, μυρωδιά νεογέννητου χόρτου
και τρυφερών φύλλων.
ανθοί που θα καρπίσουνε

Για τα πουλιά που αντάμωσα,
περαστικά πουλιά που ξεκουράζονται
τρία διαφορετικά

το ένα με το στήθος σαν αζαλέα
με στρογγυλό σκούρο κεφάλι

κεφάλτο το πιτσιλωτό που ξέφευγε σά ποντίκι
και το πιο μικρό, σπάρτο χρυσό
φορώντας μαύρη βενετσιάνικη μάσκα.

Μαζί τους τρία γλυκά θηλυκά
με απαλά βαθυκάστανα φτερά

Στάθηκα
μαγεμένη μισή ώρα
χωρίς κανείς να περάσει
τα πουλιά με είδανε
και μ' άφησαν
κοντά τους

Δεν είναι άσχετα αυτά
Έτσι θάθελα να με συναντήσεις

και να σε συναντήσω
έτσι σ' ένα πράσινο ξέφωτο, όχι
κλεισμένη σε κλουβί.

Μετ. Έλιας Κολοκυθά

About Marriage

Don't lock me in wedlock, I want
marriage, an
encounter —

I told you about the
green light of
May

(a veil of quiet befallen
the downtown park,
late

Saturday after
noon, long
shadows and cool

air, scent of
new grass,
fresh leaves

blossom on the threshold of
abundance —

and the birds I met there,
birds of passage breaking their journey,
three birds each of a different species:

the azalea-breasted with round poll, dark,
the brindled, merry, mousegliding one,
and the smallest, golden as gorse and wearing
a black Venetian mask

and with them the three douce hen-birds
feathered in tender, lively brown—
I stood

a half-hour under the enchantment,
no-one passed near,
the birds saw me and

let me be
near them.)

It's not
irrelevant:
I would be
met

and meet you
so,
in a green

airy space, not
locked in.

της Denise Levantor